

ordinære Appelfrifter. Jeg tør altsaa maasse vente, at den ærede Justitsminister vil forklare os, hvad der egentlig har været Hensigten med Ordene i § 8, enten det, at efter 4 Maaneder fra Dommens Afgielse kan der ikke ventes nogen kulant Opreisningsbevilling, hverken i almindelige Sager eller, hvor der er extraordinære Appelfrifter, eller om der er ment 4 Maaneder efter Appelfristens Udløb. Forøvrigt maa jeg sige, at jeg kan være ganske enig med Tanken, som under alle Omstændigheder ligger til Grund for Paragrafen, nemlig at afforte de Tidsrum, inden hvilke man kan faae en virkelig Ende paa Sagen derved, at Opreisningsbevilling ikke mere kan gives. Jeg er fuldstændig enig i, at det kan der være Anledning til. Dette var i alt Væsentligt de Bemærkninger, jeg havde at gjøre til det foreliggende Lovforslag, idet jeg vil slutte med, hvad jeg begynde med, at sige, at jeg i det Hele anser det Diemed, Lovforslaget tilsigter at opnaa, for heldigt, og at ogsaa Lovforslaget har været heldigt i den Maade, hvorpaa det søger at opnaa Diemedet. Det er en Selvsølge, at naar man forkorter Fristerne, kan der være nogle Hensyn i en eller anden Retning, der ved Siden deraf kunne gjøre sig gjældende, selv om disse Hensyn ikke ligefrem falde ind under en Fortortelse af disse hidtil gjældende processuelle Friste.

Justitsministeren (M. L. Lemann):

Jeg ønsker at tage Ordet strax for at forklare mig nærmere i Anledning af det Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler rettede til mig, ogsaa af den Grund, at det mulig kan simplificere den paafølgende Forhandling. Jeg skal først med Hensyn til de Bemærkninger, der bleve fremsatte til § 1, udtale blot det, at jeg i 3die Stykke har villet opretholde de nuværende kortere Stævningsvarsler, fordi det er en overmaade gammel Sætning, der har gjældet her i Landet i mange Tider, at man f. Ex. i Gjæsteretsfager og andre paatrængende Sager som Søsager kan bruge som Stævningsvarsel det saakaldte Aftensvarsel. Men jeg skal være ganske villig til lat indrømme, at det er et kort Varsel, og at det let kan hænde, at man ikke bliver underrettet om Stævningen, naar der bruges saa kort et Varsel. Skulde man derfor være tilbøjelig til at sætte en Minimalgrænse for Stævningsvarslet saaledes, at dette f. Ex. ikke maatte være mindre end 2 Døgn, skal jeg ikke have Noget at erindre derimod. Jeg skal i Forbindelse hermed blot gjøre opmærksom paa, at jeg i Lovforslaget om nogle Forandringer i Forligslovgivningen, som er

forelagt i det andet Thing, og som for Retten har været til Behandling i dette Thing adskillige Gange for en 10—12 Aar tilbage, har foreslaaet at forandre Indfaldelsesvarslet til Forligelseskommissionen til 2 Dage paa de Steder i Landet, altsaa i Kjøbenhavn og i Kjøbstæderne, hvor der efter de gjældende Regler er Aftensvarsel. Men, som sagt, det er en overmaade gammel og, om jeg maa udtrykke mig saaledes, indgroet Rettsregel med Aftensvarsel i Gjæsterets- og enkelte andre Sager; derfor har jeg haft Betænkelse ved eller ikke troet at have tilstrækkelig Opfordring til at røre derved. Hvad angaar 2det Stykke i § 3 sammenholdt med sidste Stykke i § 1, har det egentlig været min Mening — men det kan jo være, at det ikke tydelig nok fremgaar af Ordene, i hvilket Fald det jo vil kunne tydeliggøres — at Indstævning i Sø- og Handelsrettsfager, baade Reglerne om Varslet og Forlyndelsesmaaden, skulde blive staaende uberørte af denne Lov, af Grunde, som jeg nærmere har oplyst i Motiverne. Stævningen til Sø- og Handelsretten betyder nemlig noget helt Andet end Stævninger til de andre Retter, idet man jo til Forskjel fra, hvad der er almindelig gjældende i Processen, ved Stævningen til Sø- og Handelsretten skal fremkomme med, hvad man kalder sit Deduktionsindlæg o. s. v. Da Stævningen altsaa har en anden Betydning og er Begyndelsen til selve Proceduren for Sø- og Handelsretten, har jeg paa Grund af den gjennemgaaende Forskjel imellem Proceduren ved Sø- og Handelsretten og den almindelige Procedure troet at burde lade Sø- og Handelsrettens Procedure staa ganske urørt. Min Mening er derfor, at sidste Stykke i § 3 ikke skulde gjælde Sø- og Handelsretten, men det er dog ikke noget Punkt, hvorpaa jeg lægger særlig Vægt, og skulde det vise sig, at det ærede Thing ønskede, at denne Bestemmelse ogsaa skulde gjøres anvendelig paa Sø- og Handelsrettsstævninger, vil jeg for min Part ikke være utilbøjelig til at gaa ind derpaa, da jeg ikke tror, at det er noget Spørgsmaal af særlig Bigtighed, skjønt jeg som sagt vilde foretrække, at man ikke rørte ved det hele Indstævningsystem ved Sø- og Handelsretten, men lod det blive staaende, som det er.

Jeg skal nu gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til § 8. Jeg maa da først bede undskyldte, at der er indløbet en Feil i Motiverne, som maasse noget kan have foranlediget den Uklarhed, som den ærede Taler berørte, og det er den, at der i Begyndelsen af Motiverne til § 8 burde staa: Som bekendt kan der efter Udløbet af de ordinære